

212

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 sierpnia 1964 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, Protokole dodatkowym do tej Konwencji odnoszącym się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej oraz w Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych, podpisanych w Nowym Jorku dnia 4 czerwca 1954 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 14 i 15 Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, art. 8 i 9 Protokołu dodatkowego do tej Konwencji, odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej, oraz art. 33 i 34 Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów dro-

gowych, podpisanych w Nowym Jorku dnia 4 czerwca 1954 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 42, poz. 216), następujące państwa złożyły Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty ratyfikacyjne bądź dokumenty akcesyjne wymienionych niżej aktów międzynarodowych:

Tanganika dnia 28 listopada 1962 r. do Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych;

Kostaryka dnia 4 września 1963 r. do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki; do Protokołu dodatkowego do tej Konwencji odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej; do Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych;

Węgry dnia 29 października 1963 r. do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki z następującym zastrzeżeniem:

„Węgierska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 21, paragrafy 2 i 3 Konwencji”;

do Protokołu dodatkowego do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej z następującym zastrzeżeniem:

„Węgierska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 15, paragrafy 2 i 3 Protokołu”;

Kuba dnia 23 października 1963 r. do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki z następującym zastrzeżeniem:

„Rewolucyjny Rząd Kuby nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 21, paragrafy 2 i 3 Konwencji”;

dnia 29 czerwca 1964 r. do Protokołu dodatkowego do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej z następującym zastrzeżeniem:

„Rewolucyjny Rząd Kuby nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 15, paragrafy 2 i 3 Protokołu”;

dnia 20 listopada 1963 r. do Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych z następującym zastrzeżeniem:

„Rewolucyjny Rząd Kuby nie uważa się za związany postanowieniami art. 40, paragrafy 2 i 3 Konwencji. Jednocześnie oświadcza on, że jeżeli to zastrzeżenie zostanie odrzucone przez więcej niż dwie trzecie stron Konwencji, to będzie on uważał że Konwencja nie została ratyfikowana przez Rewolucyjny Rząd Kuby, zgodnie z postanowieniami artykułu 39, paragraf 3”;

Algieria dnia 31 października 1963 r. do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki z następującym zastrzeżeniem:

„Algierska Republika Ludowo-Demokratyczna zastrzega sobie prawo, niezależnie od postanowień artykułu 1 niniejszej Konwencji, nie uznawać za turystów tych

osób, które w czasie ich wizyty przyjmują jakiegokolwiek płatne zajęcie.

Algierska Republika Ludowo-Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami art. 21 niniejszej Konwencji dotyczącymi obowiązkowego arbitrażu i oświadcza, że spór może być poddany arbitrażowi tylko za zgodą wszystkich stron w sporze”;

do Protokołu dodatkowego do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej z następującym zastrzeżeniem:

„Algierska Republika Ludowo-Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 15 Protokołu dotyczącymi obowiązkowego arbitrażu i oświadcza, że zgoda wszystkich stron w sporze jest wymagana dla wniesienia każdego indywidualnego sporu pod arbitraż”;

do Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych z następującym zastrzeżeniem:

„Algierska Republika Ludowo-Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 40 niniejszej Konwencji i oświadcza, że spór może być poddany arbitrażowi tylko za zgodą wszystkich stron w sporze”;

Japonia dnia 8 czerwca 1964 r. do Konwencji celnej w sprawie czasowego przywozu prywatnych pojazdów drogowych.

Zjednoczona Republika Tanganiki i Zanzibaru dnia 22 czerwca 1964 r. do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki z następującym zastrzeżeniem:

„Rząd Zjednoczonej Republiki Tanganiki i Zanzibaru nie będzie związany artykułem 3 Konwencji, ale zobowiązuje się przyznać rozsądne koncesje w odniesieniu do przedmiotów w nim wyszczególnionych”;

do Protokołu dodatkowego do Konwencji dotyczącej ułatwień celnych dla turystyki, odnoszącego się do przywozu dokumentów i materiałów propagandy turystycznej z następującym zastrzeżeniem:

„Niezależnie od artykułów 2, 3 i 4 Protokołu dodatkowego Rząd Zjednoczonej Republiki Tanganiki i Zanzibaru zastrzega sobie prawo żądania zezwoleń na czasowy przywóz w odniesieniu do jakiegokolwiek przedmiotu tam wyszczególnionego, który może być w każdym czasie ocłony”.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że notą z dnia 16 maja 1963 r. Rząd Cypru i notą z dnia 11 listopada 1963 r. Rząd Jamajki oświadczyły, że uważają się za nadal związane postanowieniami wszystkich wymienionych wyżej aktów międzynarodowych rozciągniętymi na te terytoria przed uzyskaniem niepodległości.

Ponadto notą z dnia 21 maja 1963 r. Rząd Nowej Zelandii powiadomił o rozciągnięciu postanowień powyższych aktów międzynarodowych na terytorium wyspy Cook (włączając Niue), za którego stosunki międzynarodowe jest on odpowiedzialny.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz